

[Aage Fogh.]

tilfreds med. Der var et og andet, der tydede på, at den ikke var så tilbunds-gående, som den burde være, og derfor bad man revisionsdepartementet om at foretage en undersøgelse, og så fik vi en ny redegørelse. De af tingets medlemmer, der ofrer tid på at læse de to redegørelser, kan se, at der er en klar forskel på dem, og jeg synes, at departementets er langt bedre end departementschefens. Når vi arbejder med et statsbudget på 10 milliarder kr., kunne det tyde på, at tiden vistnok er inde til, at vi får en revision, der er fuldkommen uafhængig af ministerierne og altså af de administrerende myndigheder. Jeg vil naturligvis være villig til at diskutere, om det skal være en revision, der også er uafhængig af folketinget, eller om det skal være en revision, der sorterer under de af folketinget valgte statsrevisorer.

Men med et budget på 10 milliarder kr. kan det ikke være rigtigt, at det eneste, statsrevisorerens betænkning bærer vidne om man har beskæftiget sig med, er at se efter, om bevillingerne er overholdt; den siger ikke noget om, hvilke resultater bevillingerne har givet. Grunden til, at jeg ikke er statsrevisor i dag, er ganske simpelt den, at jeg ville have, at statsrevisorerne skulle gå bag om tallene; når vi havde set, om bevillingerne var i orden, skulle vi også, hvor der var mulighed for at påpege noget, der viste, at pengene ikke var brugt på den bedst mulige måde, have lejlighed til at beskæftige os med det. Derfor tror jeg, at den bedste orden i fremtiden ville være, at departementerne med deres departementschefer — om det skal være 1 eller 4 eller det skal være 3, er ret underordnet — overførtes fra ministerierne til at sortere under de af folketinget valgte statsrevisorer, og at den bestilling at være statsrevisor blev så fremtrædende en stilling, at den ikke kunne kombineres med noget andet ud over det at være folketingsmand og så måske have et privaterhverv.

Jeg har tidligere nævnt nogle eksempler, men jeg er bange for, at det ærede medlem hr. Vagn Bro vil stå op og protestere, hvis jeg gør opmærksom på, at man tidligere har haft folketingsvalgte revisorer, der havde alt for mange offentlige bestillin-

ger foruden. Det bør man komme helt væk fra for at få den rene linje i administrationen.

Hvis man vil spørge om, hvad jeg mener skulle undersøges nu, skal jeg ikke lægge skjul på, at det, jeg nævnte i sin tid, og som der ikke er gjort noget ved endnu, dobbeltstillinger og dobbeltlønninger, betyder ganske overordentlig meget for statens administration i dag både med hensyn til effektivitet og med hensyn til udgifter. Det har man altså ikke ønsket at tage op. Man har nøjedes med at nedsætte et udvalg, der skal give sig af med at undersøge problemerne omkring grundlovens § 46.

Jeg tror, at den højtærede finansminister kunne indlægge sig stor fortjeneste, hvis han ved siden af det udvalg, som jeg synes er fuldkommen ligegyldigt, nedsatte et udvalg, der fik til opgave at klare problemet om, hvordan hele statens regnskabsrevision bør lægges til rette. Jeg gør opmærksom på, at da Bramsnæs i 1926, tror jeg det var, gennemførte sin ordning, sagde han utrykkelig: dette er i og for sig ikke det, jeg havde tænkt mig; men nu får vi 3 organer, der skal samarbejde i statens regnskabsråd: de af folketinget valgte revisorer, de i revisionsdepartementerne ansatte og statens hovedbogholder.

Hvordan er det samarbejde gået? Det er gået sådan, at i det sidste år, jeg var statsrevisor, havde vi overhovedet ikke et eneste møde, ikke et eneste. Vi er nået dertil, at nu får vi to betænkninger; departementet afgiver en betænkning for sig, og de af folketinget valgte afgiver en anden. Der afgives ikke engang fælles betænkning af de 2 organer inden for helheden. Højtærede finansminister, jeg tror ikke, det er rigtigt at have det på den måde, og jeg er slet ikke tilfreds med det foreliggende forslag, for det rører ikke ved det centrale.

Finansministeren (Poul Hansen): Det, der først og fremmest kalder mig frem, er det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansens opfordring til mig om at være opmærksom på de ting, der har været drøftet her. Der kan jo ikke være nogen tvivl om det grundlæggende i denne diskussion: at bevillingsretten uafkortet ligger hos folketinget. Det kan der efter min mening ikke være tvivl om.